

SAMO KUTIN & ANA KRAVANJA: NI RAVNO NAJBOLJŠI KRAJ ZA PRISTAJANJE NA DREVESIH

ANŽE ZORMAN

23. 4. 2013 - 9:15

/ PASJA BOMBICA

Čadrg/Macefizelj, 2013

V Zgornjem Posočju se že lep čas goji prav posebna sorta glasbene kulture, v kateri se – cepljene z robnejšimi glasbenimi praksami - mešajo regionalne in globalne godbene tradicije. Eden vidnejših akterjev tega ruralnega postmodernizma je multiinštrumentalist Samo Kutin, ki je skupaj z violinistko Ano Kravanja minulo zimo izdal kuriozno naslovljen album Ni ravno najboljši kraj za pristajanje na drevesih. Oba skupaj smo že slišali v bendih Horda grdih, Salamandra salamandra in Čarangi, pred kakim letom pa sta kot duet Najoua izdala še na kalimbah posnet plošček Tojevsekarsespomnim.

Tudi na pričujočem albumu imamo opravka z ne posebej avtohtonim inštrumentom hurdygurdyem, ob njem pa zvočita še violina in harmonij. Ni ravno najboljši kraj za pristajanje na drevesih je precej kolažno vzgojena, pa vseeno homogena zvoneča muzika, v kateri se po občutju in zvenu mešajo škotska višavja, panonske ravnice in ljubljansko podzemlje. Pretežen del plošče sestavljajo kratki, z repetitijo gnani komadi, ki z močnimi in precej klišejskimi melodijami hitro ujamejo uho. Vmes sta sicer dva komada, v katerih Samo igra svoj inštrument kar s kontaktnim mikrofonom, ki pa se navkljub precejšnji abstrakciji uspeta vklopiti v ta zelo atmosferski album.

Slednjega pred pretirano bukoličnostjo rešuje predvsem violina, ki včasih škripavo in drugič v igrivem pizzicatu dopolnjuje nekoliko pretirano melodično prezenco hurdygurdyja. Gre za potencialno močan album, ki pa bi si lahko vzel nekaj več časa za razvoj, sestav in izbor posameznih komadov. Ti v formi vinjet nekako obvisijo v zraku, in čeravno bi kot taki povsem fino obviseli nekje med visokimi tratami v porečju Soče, jim to na samem albumu vseeno bolj malo govori v prid. Pričakuje se torej zelo verjetno testiranje na prihajajoči Sajeti.